

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Сарабун О. Б. <i>Екзистенційний вимір освітнього самоздійснення як спосіб протистояння безособовості людини</i>	261
Чолишкіна О. Г., Домків Т. С. <i>Алгоритм пошуку пароля до PDF файла із застосуванням технології CUDA.....</i>	264
Ліскін В. О. <i>Система моніторингу навчального процесу в системі Moodle на основі чанк-орієнтованого підходу</i>	266
Бацуровська І. В., Грубань В. А. <i>Проблеми розвитку STEM-освіти: педагогічний аспект.....</i>	271
Дяченко М. П., Людвиченко В. О. <i>Про розробку веб-застосунку “моніторинг і обчислення вартості продовольчого кошика в Україні”</i>	274
Яворська В. Г. <i>Історія та перспективи вдосконалення приватних навчальних закладів в Україні: правові та практичні тенденції</i>	277
Магас Н. В. <i>Стан недержавної вищої освіти в сучасній Україні</i>	280
Дмишко О. С., Гудиш В. Г. <i>Психологія управління недержавними ЗВО.....</i>	283
Стівакова Н. О. <i>Сучасні ризики розвитку недержавної вищої освіти в Україні</i>	287
Кривоберець М. М. <i>Особливості надання недержавних освітніх послуг у сфері туризму в Україні</i>	290
Вейнгард К. О. <i>Інноваційний характер недержавної системи вищої освіти як одна з важливіших її ознак і пріоритетів</i>	292
Черкаська В. В. <i>Підтримка розвитку недержавної освіти в аграрній сфері.....</i>	294
Негода Ю. В. <i>Особливості трансформації аграрних комплексів у контексті розвитку недержавної освіти</i>	296
Миколаєць А. П. <i>Вплив комерційних і неприбуткових організацій на формування соціального партнерства з органами влади у сфері освіти.....</i>	298
Доносо Варгас Дієго Хосе <i>Формування нової моделі підготовки фахівців поліції в Україні та Еквадорі на основі компетенцій тісного підходу</i>	300
Rosero L. M., Cobos A. R., Calahorrano C. R. <i>Transformational leadership of teachers as competition race police sciences and safety of quito in the period 2018–2020</i>	304
Cobos A. R., Rosero L. M. <i>Technology as a fundamental tool in the formation of police officers of Ecuador in the period 2018–2020</i>	307

ІСТОРІЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРИВАТНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ: ПРАВОВІ ТА ПРАКТИЧНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Приватна освіта, яка за своєю суттю з'явилася гнучкішою і затребуваною за умов ринкової економіки, набула широкого поширення [1] в Україні.

За період з 1995 по 2017 рік приватний сектор вищої освіти стабілізувався і отримав оптимальну структуру. Якщо на початок 1995 року ліцензії на реалізацію освітньої діяльності мали 123 недержавні вищі навчальні заклади (далі — ВНЗ), то на початок 2017–2018 навчального року залишилось 78 приватних ВНЗ [2; 142–143].

Вивчення цієї тематики проводили В. І. Астахова, В. М. Огаренко, К. Павловський, О. Л. Сидоренко, І. І. Тимошенко, З. І. Тимошенко, Т. В. Фініков та ін.

Приватна освіта в Україні не позбавлена численних питань, які потребують вирішення та вдосконалення, зокрема історичні аспекти діяльності приватних навчальних закладів та наявні в теперішній період правові та практичні тенденції їх вдосконалення.

Історіографія історії недержавної вищої школи в Україні досить специфічна. Початок наукового осмислення феномену недержавної вищої освіти в Україні було покладено в середині 90-х років, коли приватні вузи стали помітним фактором суспільного життя [3; 5].

Найважливішими правовими актами, які справили значний вплив на розвиток недержавної вищої освіти після проголошення незалежності, була нова редакція “Закону про освіту”, яка вступила в дію 23 березня 1996 р., і Конституція України, прийнята 28 червня 1996 р. Конституція проголосила рівноправність усіх форм власності і свободу підприємницької діяльності в Україні [3; 7].

Ще у часи Київської Русі освіта була справою держави, церкви і приватних осіб. Перші вищі навчальні заклади України — Острозька і Києво-Могилянська академії — з початку їх існування фінансувалися не державою, а приватними особами (меценатами), різними організаціями, релігійними та іншими товариствами і за рахунок внесків студентів. Після селянської реформи 1861 р. і ліквідації кріпосного права соціально-економічні відносини в державі урізноманітнилися. У 1917 р. на території 9 підросійських губерній України діяло 15 приватних вузів [3; 9].

В умовах Української революції 1917–1920 рр. починається відродження української вищої школи. Зусиллями громадськості, кооперативних організацій і державних органів у 1917–1918 рр. було відкрито у Києві Український народний університет, Українську науково-педагогічну академію, Народний політехнікум, Польський і Єврейський університети; вищі навчальні заклади у Полтаві, Кам'янці-Подільському, Катеринославі, Чернігові та інших містах України. Державна система освіти в СРСР фінансувалася за залишковим принципом. В республіці існував величезний незадоволений попит на вищу освіту. Щороку студентами вузів ставало менше 50 % від загального числа абітурієнтів 23 червня 1991 р. Верховна Рада прийняла закон “Про освіту”, стаття 13 якого передбачала можливість утворення і рівноправне функціонування закладів різноманітних організаційно-правових норм — державних, му-

ніципальних, недержавних. Зі свого боку, суспільство зацікавлене в існуванні вищих навчальних закладів державної і недержавної форм власності, бо це передбачає загальне поліпшення становища в освітній сфері. Щоб вдосконалюватися, державні вузи потребують конкуренції [3; 10–11].

З середини 1992 р. введено державну акредитацію для визначення спроможності навчальних закладів здійснювати освітню діяльність на рівні державних вимог, що давало право на видачу диплому про вищу освіту державного зразка. Початковим етапом акредитації було ліцензування, що давало вузу право на ведення освітньої діяльності. Ліцензування нових навчальних закладів почалося в 1993 р. В лютому 1996 р. після прийняття Постанови Кабінету Міністрів “Про ліцензування, акредитацію і атестацію закладів освіти”, акредитація майже на рік припинилася, бо став розроблятися новий її порядок, що відповідав вказаній урядовій постанові [3; 12–13].

Закон України “Про вищу освіту” прийнято 01.07.2014 р. Відповідно до ч. 1 ст. 27 Закону України “Про вищу освіту” заклад вищої освіти як суб’єкт господарювання може діяти в одному із таких статусів: бюджетна установа; неприбутковий заклад вищої освіти; прибутковий заклад вищої освіти.

У приватному закладі вищої освіти його структура, склад, порядок роботи і повноваження органів управління, робочих і дорадчих органів, органів громадського та студентського самоврядування, наукових товариств, процедури обрання чи призначення керівників закладу та його підрозділів можуть визначатися статутом закладу без дотримання вимог цього Закону.

Відповідно до ч. 4 ст. 27 наголошено, що заклади вищої освіти державної, комунальної та приватної форми власності мають рівні права у провадженні освітньої, наукової та інших видів діяльності [4].

Виділимо проблеми, які існують у більшості приватних ВНЗ:

- по-перше, далеко не всі викладачі цих закладів залучені до виконання наукової тематики;
- по-друге, недостатньо активна участь у спільних наукових конференціях, які організовує Асоціація навчальних закладів України недержавної форми власності та інші ВНЗ. У багатьох закладах потребує активізації студентська наукова робота.

Актуальною є підготовка власних підручників і методичних посібників.

Нарешті, в багатьох недержавних ВНЗ занадто повільно розгортається робота щодо видання наукових збірників, оформлення документів для реєстрації цих видань як фахових [5; 27].

Отже, для покращення діяльності приватних ВНЗ варто звернути увагу на такі перспективи:

1. покращення науково-дослідної діяльності (залучення до конференцій, видання статей у періодичних виданнях, підручників, посібників, монографій);
2. вдосконалення фахового рівня викладачів, які працюють у навчальному закладі (підвищення кваліфікації, здобуття наукового ступеня);
3. залучення студентів до активної наукової діяльності (участь у наукових гуртках, публікації у збірниках конференцій, видання у співавторстві наукових статей);
4. покращення та вдосконалення матеріально-технічної бази навчального закладу;
5. запровадження інновацій в діяльності ВНЗ.

Недержавні заклади освіти виконують функції: забезпечення конкуренції по відношенню до інших навчальних закладів; покращення якості надання освітніх послуг; впровадження інноваційного підходу; вплив на формування громадянського суспільства через надання можливості громадянам здобути вищу освіту.

Джерела

1. Півоварова І. М. Недержавні вищі навчальні заклади: проблеми розвитку. Історичні записки (збірка наукових праць). URL : www.info-library.com.ua/books-text-10403.html
2. Михайличенко М. В. Приватні вищі навчальні заклади: функціонування та управління у контексті демократизації. Науковий вісник. Серія "Філософія". Харків : ХНПУ, 2017. Вип. 48 (ч. II). С. 138–149.
3. Огаренко В. М. Розвиток недержавної вищої школи в Україні (кінець 80-х 2001 рр.) автореф. дис. ... канд. істор. наук. Запоріжжя, 2001. 19 с.
4. Про вищу освіту : Закон України від 1.07.2014 р. № 1556-VII // Відомості Верховної Ради. 2014. № 37–38. Ст. 2004. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>
5. Астахова В. І. Наукові дослідження у приватних ВНЗ: перші досягнення, перспективи. Вища освіта України. 2003. № 1. С. 22–27.